

શ્રી યશોવિજયજી
જૈન ગ્રંથમાળા

દાદાસાહેબ, ભાવનગર.

ફોન : ૦૨૭૮-૨૪૨૫૩૨૨

૩૦૦૪૮૪૬

Yashovijay Jain Granthmala

આગરમુનિવિરચિત—

દ્રામલસ્તોત્રમ્ ।

Yashovijay Jain Granthmala

૬૩૪૫

સંશોધક અને પ્રકાશક

સંઘવી અમૃતલાલ મોહનલાલ

વ્યાકરણતીર્થ, વૈયાકરણભૂષણ

ભાવનગર.

વિક્રમ સં. ૧૯૯૨

જ્ઞાનપંચમી.

વીર સં. ૨૪૬૨

મુદ્રક: શાહ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ

શ્રી મહોદય પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ, દાળાપીઠ-ભાવનગર.

आगमोद्धारक-तपागच्छाचार्य-श्रीमदानन्दसागरसूरिशिष्य-
जयसागरमुनिविरचितम् ।

॥ अथ श्री चन्द्रामलस्तोत्रम् ॥

[महावीरस्तोत्रम्]

(वसन्ततिलकावृत्तम्)

चन्द्रामलं सकलभद्रपदं नतेन्द्र-
चूडामणिद्युतिविचित्रनखांशुदृश्यम् ।
वन्देऽर्हतस्त्रिभुवनाभिमताभिकाम-
कल्पद्रुमायितमुपद्रुतविघ्नमङ्घ्रिम् ॥ १ ॥
जातोऽपि यः सुरगिरिं चलयाञ्चकार,
क्रीडाविधौ विजितवैकृतदेहदेवः ।
उद्यौवनोऽपि निभृतं व्रतमावभार,
वाध्यै वधूमधिजगाम च सिद्धिसंज्ञाम् ॥ २ ॥

भूतार्थवद्भिरभिनन्दनवर्णपूर्ण—

पद्यैः स्फुरत्सुभगबन्धगभीरभावैः ।

स्तोत्रैः स्तुतः शतमखप्रमुखैः सुरैर्यः,

स्तोष्ये जिनं तमहमन्तिमतीर्थनाथम् ॥ ३ ॥

वाचस्पतिः प्रथितवाग्विभवोऽपि नाथ !,

स्तोतुं क्षमः कथमनन्तगुणं भवन्तम् ।

किं वा जनो गणिततन्त्रविशारदोऽपि,

तारागणं गणयति स्वयमन्तरिक्षे ॥ ४ ॥

कुण्ठा मतिर्वचनशक्तिरपार्थगुर्वी,

नोपासना बुधजनस्य सुरद्रुतुल्या ।

यत्नस्तथापि तव संस्तवनाय नाथ !,

तद्दूरदुर्ललितसाहसराजधानी ॥ ५ ॥

युक्तं हि तत्सकलविश्वविदाऽप्यशक्या,

वक्तुं गुणास्तव जिनेश्वर ! जीवलोके ।

चित्रं पुनः श्रुतकलाविकलोऽपि सोऽहं,

स्तोत्रच्छलादतुलचापलमभ्युपैमि ॥ ६ ॥

मन्दोऽसमीक्षितकृतिव्यसनाभिभूतो,
 हास्यो ध्रुवं मतिमतां ननु सिद्धमेतत् ।
 हास्यास्पदं यदि विभो ! स्वयमात्मनोऽह—
 मन्यैः कृतं कृपणहास्यविलासदक्षैः ॥ ७ ॥

यस्मिन्नुदारमतयोऽपि बुधाः स्खलन्ति,
 स्तोत्रे कथं स्फुरति तत्र जनोऽल्पबुद्धिः ।
 स्वामिंस्तथापि मुखरीभवितास्मि यद्वा,
 श्रद्धाग्रहः श्रुतवतामपि दुर्निवारः ॥ ८ ॥

मुग्धं हि मां गुणनिधे ! गुणकीर्तनाय,
 भक्तिस्तव त्वरयते प्रतिबन्धवन्ध्यम् ।
 स्वच्छन्दपूर्तिरथवा मम किं न लोके,
 क्रीडागृहं मृदुधियो रचयन्ति बालाः ॥ ९ ॥

आस्तां प्रभावभवनं स्तवनं तवेश !,
 नामाभिधानमपि पापमपाकरोति ।

दूरे सुधास्नपनमूर्जितवीर्यमस्या,
 बिन्दुस्रवोऽपि विषवेगविनाशहेतुः ॥ १० ॥

माहात्म्यमीश ! मुनिभिस्तव गीतमुच्चैः,
 शुभ्रं यशः शुभनिधे ! विबुधाधिनाथैः ।
 लोकोत्तरं चरितमग्रसरैः कवीनां,
 गीयेत केन गरिमालय ! ते स्वरूपम् ॥ ११ ॥

सूर्याधिकं भुवनबोधकरप्रभावं,
 चन्द्राधिकं सकलतापहरस्वरूपम् ।
 इन्द्राधिकं प्रवरूपमनन्तनेत्रं,
 विश्वाधिकातिशयमीश ! भजे भवन्तम् ॥ १२ ॥

गम्भीरतामधिगतोऽपि भृतोऽपि रत्नैः,
 क्षारं गुणं यदि वमेदपि निस्तरङ्गः ।
 किं वा तथापि जगदीश ! जडाशयोऽसौ,
 रत्नाकरस्तव भजेदुपमानभावम् ॥ १३ ॥

दोषाकरः कमलखण्डरतिप्रणाशी,
 शश्वत्कलङ्कमलिनात्मविभाविभूतिः ।
 क्षीणां कलां किल धरन् कथमभ्रलम्बी,
 तारापतिस्तव तुलामलमभ्युपेतुम् ॥ १४ ॥

अस्तङ्गमी जलदराहुनिरोध्यधामा,
 नित्यं नभोभ्रमणकृत् परुषांशुराशिः ।
 भानुर्यदा भवति नाथ ! तवोपमानं,
 तुल्यस्तदाऽस्तु कृपणोऽपि नृपाधिपेन ॥१५॥
 विश्वत्रयाय वितरन्तमनन्तभूतिं,
 दारिद्र्यदारणमुदारधियां प्रधानम् ।
 मन्ये भवन्तमवलोक्य भुवि स्फुरन्त—
 मन्तर्दधुर्ध्रुवमधीश ! सुरद्रुमौघाः ॥ १६ ॥
 दृष्टो भवान् भवभृतां भवमाभिनत्ति,
 सम्यक् स्तुतः सकलमङ्गलमूलहेतुः ।
 भक्त्यार्चितः सपदि सिद्धिसमागमाय,
 किं किं न ते त्रिभुवनाभ्युदयाय देव ! ॥१७॥
 आस्तां तवार्चनमचिन्त्यविभूतिभूमि—
 र्मोहाऽसनं सकृदपि श्रवणं गिरस्ते ।
 चन्द्रस्तु तिष्ठतु सुधानिधिरिद्धधामा,
 यच्चन्द्रिकाऽपि घनघर्महरा धरायाम् ॥ १८ ॥

तिष्ठन्त्वनन्तमहिमानि महेश ! लोके,
 त्वन्निर्वृतिप्रभृतिपुण्यपदान्यहानि ।
 जन्मापि ते जिनपते ! जगदुत्सवाय,
 सर्वं सतां भवति भद्रकरं हि वृत्तम् ॥ १९ ॥

भास्वान् दिवा तपति पद्मवनं प्रबोध्य,
 रात्रिं विनोदयति कौमुदमोदमिन्दुः ।
 नक्तंदिवा तपसि बोधयसे तमोघ्न—
 त्रेकस्त्वमेव भगवन्नघहृज्जगन्ति ॥ २० ॥

त्वामाश्रितः सुरनरादृतसंनिधानं,
 रक्तच्छदावलिरसौ विलसन्नशोकः ।
 छत्रीभवन्मणिफणस्य फणीश्वरस्य,
 शोभां विडम्बयति रत्ननिधिस्थितस्य ॥ २१ ॥

व्याख्यासदस्तलमणीनभिभूय मूर्ध्नि,
 धत्ते पदं कथमसौ सुरपुष्पवर्षः ।
 यद्वा पतन् जिन ! तवाङ्घ्रियुगे किलोच्चैः—
 स्थानं शुचिः कलयति प्रतिवादशून्यम् ॥ २२ ॥

स्याद्वादबोधनिपुणां निखिलाङ्गिवर्ग—

भाषात्मसात्परिणतां त्रिजगत्पुनानाम् ।

धन्यास्त्वनन्तगमभङ्गतरङ्गितां ते,

संसारमूलहरणीं गिरमापिबन्ति ॥ २३ ॥

स्थाने भवन्तमवनम्य यदूर्ध्वयानं,

व्यावर्त्तते कथमधः सुरचामरौघः ।

यद्वाऽभिगम्य भुवनेश्वरपादपद्म—

मन्यत्र को व्रजति नाथ ! वियोगभीरुः ॥ २४ ॥

सिंहासने मणिविभोन्मिषिते निषण्णं,

त्वां वज्रिणो जिन ! जगत्प्रतिबोधयन्तम् ।

उन्नन्दयन्ति निनदैरुदयाद्रिमूर्ध्नि,

कोका दिवाकरमिवाऽऽस्मितपद्मखण्डम् ॥ २५ ॥

विष्वग्घतेषु भवता जगतां तमस्सु,

ज्योतिष्मतामधिपतिर्विधुताभिमानः ।

प्राप्तस्तवानुचरभावमिवाविभाति,

भामण्डलं ललितरश्मिभराभिरामम् ॥ २६ ॥

धिग्धिग्धृतोऽसि निकृतोऽसि मृतोऽसि मन्द !

दृतोऽसि धृष्ट ! सति विश्वपतौ यदस्मिन् ।

इत्थं प्रतिक्षिपति दुन्दुभिरीश ! मोहं,

जाने नदन्नभसि नन्दितजीवलोकः ॥ २७ ॥

तापत्रयीं त्रिभुवनेऽपि मुने ! निहन्सी—

त्येतद्गुणप्रकटनाय गुणप्रियाभिः ।

मन्ये मृगाङ्गधवला ध्रियते तवोर्ध्वं,

छत्रत्रयी त्रिजगतामधिदेवताभिः ॥ २८ ॥

गोप्ता भवान् यदि विभो ! भुवनत्रयाणां,

गुप्तः कथं रजतहेममणित्रिसाल्या ।

गुप्तित्रयेण यदि वा ध्रुवमावृतो यो,

गोपायितुं जगदलं भगवन् ! स एव ॥ २९ ॥

चञ्चन्नखद्युतिजुषोः सुरपद्मपङ्क्ति—

व्याजाद्भ्रजन्ति तव नाथ ! पदोरधस्तात् ।

पुण्ये विहारसमये न्यसनोपचार—

सञ्चारचारुविधयो निधयो नवापि ॥ ३० ॥

मार्त्तण्डमण्डलविडम्बनडम्बरेण,
 तेजोव्रजेन विलसत् कृशितान्धकारम् ।
 सर्वस्वभूतमिव तीर्थकृदिन्दिराया,
 युष्मत्पुरः स्फुरति धर्मद ! धर्मचक्रम् ॥३१॥

भित्त्वा मरुत्पथमधिष्ठितमग्रशोभं,
 दूरोच्छ्रितं चलपताकमनर्घ्यदण्डम् ।
 इन्द्रध्वजं मुनिप ! मूर्त्तमुदीरयन्ति,
 मार्गं शिवस्य सुधियस्तरुराजिरम्यम् ॥३२॥

एवंविधामधिकृतामधिगन्तुमीशो,
 भूतिं त्वमेव भुवनत्रितयेऽपि नान्यः ।
 सर्वाः पतन्ति सरितः शुचिरत्नराशौ,
 रत्नाकरे न च कदाचन गोष्पदेऽपि ॥ ३३ ॥

निर्ग्रन्थतामुपगतोऽपि परां परात्मन् !,
 त्वं प्रातिहार्यकमलां कथमाविभर्षि ।
 अस्याः स्वरूपमिदमेव यतः परत्र,
 नाङ्घ्रीनतीत्य रमते यतिपुङ्गवानाम् ॥३४॥

सांनिध्यतस्तव परस्परमङ्गभाजो,
 वैरानुबन्धमवधूय सृजन्ति मैत्रीम् ।
 प्रेमोद्धुरं मधुरबन्धुमधिक्षिपन्ति,
 मोहं महेश ! किमहो ! विषमं द्विषन्तः ॥ ३५ ॥
 क्रोधं विनाऽपि हतवानहितान्नितान्तं,
 मुक्तिप्रियामभिभजन्नपि वीतरागः ।
 त्वं रक्षसि त्रिभुवनं ननु निर्ममोऽपि,
 विस्तारिविस्मयपदं जिन ! ते चरित्रम् ॥ ३६ ॥
 आविर्भवन्नपि विभो ! भविहृत्सु येन,
 रागोदकं तदपि शोषयसे कथं त्वम् ।
 यद्वा क्षिणोति निजसंभवहेतुभूत—
 मम्भोनिधेर्जलचयं वडवानलोऽपि ॥ ३७ ॥
 दीपाङ्कुरादधिगुणः शुचिरत्नखण्डो,
 रत्नाद्विधुर्विमलरश्मिवितानशोभी ।
 सोमाद्रविस्तिमिरराशिविनाशितेजा—
 स्तेजोनिधे ! त्वमसि सूर्यसहस्रजेता ॥ ३८ ॥

आलिङ्गनं विदधते ध्रुवमन्तरङ्ग—

रागप्रबन्धमरुणाः प्रतिपादयन्तः ।

मन्ये मिथः परिपतत्प्रतिबिम्बयोगा—

न्नमेन्द्रमौलिमणयोऽङ्घ्रिनखाः पुनस्ते ॥३९॥

दृश्याविमौ तव मुनीन्द्र ! मरुत्पतेश्च,

सम्यक् समाहृतपरस्परसारवस्तू ।

अङ्घ्रिर्गलन्मुकुटमाल्यरजोविराजी,

चूडामणिश्च शुचिचुम्बितपादरेणुः ॥ ४० ॥

वागंशुभिर्जिन ! तमोभरमन्तरङ्गं,

भित्त्वा दधासि भविनां हृदये पदानि ।

सद्यस्तमोदलमलं सवितेव लोके,

पद्माकरोदरनिषक्तसहस्रपादः ॥ ४१ ॥

चित्रं न नाथ ! शिथिलादारिणो भवन्ति,

त्वद्दर्शनेऽपि दुरितौघहरे परे यत् ।

किं वा स्फुरत्करभरो रजनीचराणां,

दृग्गोचरो दिनकरः किल कौशिकानाम् ॥४२॥

गण्डस्थलोद्गलदनर्गलदानगन्ध—

सम्पत्समाहृतमधुव्रतवृन्दमाल्ये ।

नागाधिपे ध्रुवमुदञ्चितचण्डशुण्डे,

दिव्याङ्कुशीभवति ते स्मृतनाममन्त्रः ॥४३॥

उत्क्षिप्तकेसरघटोत्कटभीमवक्त्रं,

क्रोधारुणेष्ययुगक्षरदुष्णरश्मिम् ।

घोरोद्धतध्वनितविद्रुतवन्यसत्त्वं,

ध्याता हि ते लघुमृगीकुरुते मृगेन्द्रम् ॥४४॥

स्फूर्जत्स्फुलिङ्गगणपूर्णनभोग्रभागं,

भस्मीभवद्वनवनस्पतिवर्धमानम् ।

चञ्चत्तडित्तरलतारशिघौघमुग्रं,

दावानलं शमयति स्मरणाम्बुदस्ते ॥ ४५ ॥

भीष्माङ्गमञ्जनरुचिं चलचण्डजिह्वं,

ज्वालावलीपरिलसद्गरमुद्गिरन्तम् ।

अभ्यापतन्तमहिमाशु वशीकरोति,

त्वन्नामगारुडमधीश्वर ! पाठसिद्धम् ॥४६॥

नृत्यत्कबन्धकनभश्चरमुण्डमाले,
वर्षच्छरव्रजवहद्रुधिरौघरौद्रे ।

व्यक्तैकवीररससङ्गमरङ्गभूमौ,
युद्धे जयन्ति भवतः स्मरणेन धीराः ॥४७॥

वातोद्धते जलनिधौ स्फुटनक्रपङ्कता—
वावर्त्तगर्त्तपतनक्षतयानपात्राः ।

दिङ्मूढतामुपगतास्तव कीर्त्तनेन,
तीर्णापदो हि कलयन्त्यनुकूलकूलम् ॥४८॥

कुष्टक्षतक्षयभगन्दरदुष्टदेहाः,
प्रोद्यन्महोदरधरा मृतिमेषिणोऽपि ।

नामाक्षरस्मृतिसुधां तव ये पिबन्ति,
रूपश्रिया तनुभृतास्त्रिजगज्जयन्ति ॥ ४९ ॥

क्लिष्टाग्रवन्निगडरुद्धगतिप्रचारा,
व्यासञ्जितप्रखरशृङ्खलघृष्टगात्राः ।

उत्सृज्य बन्धनभवं भयमङ्गभाजः,
स्वस्थीभवन्ति हि भवन्तमनुस्मरन्तः ॥५०॥

वृष्टो भवान् समरसेन निजात्मभूम्या—

मार्द्राबिभूव हृदयं किल शूलपाणेः ।

प्लोषं गता कथमहो ! चिररूढमूला,

हिंसाबृहद्व्रततिरुच्छ्वसितो विवेकः ॥ ५१ ॥

पापात्मनोऽपि फणिनो भवदङ्घ्रिपद्म—

संस्पर्शनेन जिनपुङ्गव ! कौशिकस्य ।

मन्ये सुधात्वमगमद्विषमेव यत्स,

दिव्यश्रियामधिकृतोऽमृतभुग्बभूव ॥ ५२ ॥

यं प्राप्य वीर ! विकटं कटपूतनायाः,

शीतोपसर्गमधवर्गविडम्बितायाः ।

तेनैव तां विहितवानसि नष्टतापां,

धिष्णासु कौशलमहो ! भुवनोत्तराणाम् ॥ ५३ ॥

वर्षद्रजोव्रजगजोरगसिंहचक्रं,

यत्संगमेन विकृतं विबुधाधमेन ।

रोमापि ते मुनिपते ! चलितं न तेन,

वज्रोदरे व्रजति निष्फलतां शरौघः ॥ ५४ ॥

गाम्भीर्यसागर ! सुराचलधीरमूर्त्ते !,
 ध्यानक्षतिं तव विधातुमसौ प्रवृत्तः ।
 स्वात्मानमेव कृतवान् गलितप्रतिज्ञः,
 स्वर्गासनश्रुतमपाकृतभूतिसारम् ॥ ५५ ॥

उन्नासयन् सुरवधूव्रजमात्मरक्षा—
 नाक्रोशयन् भयकृदाकृतिदुर्निरीक्ष्यः ।
 संप्राप्य पादयुगलं तव योगिनाथ !,
 दैत्येश्वरो हरिमधोवदनं चकार ॥ ५६ ॥

व्यावर्त्तनात्तव विभो ! वरमेव मन्ये,
 श्लाघास्पदं रुदितमुन्मुखचन्दनायाः ।
 बाष्पाविलां वसुमतीं प्रथमं चकार,
 रत्नौघवृष्टिशुचिसंगवतीं द्वितीयम् ॥ ५७ ॥

तुल्यश्रमौ समबलावपि गोपवैद्यौ,
 व्यक्तादरौ त्वयि विभो ! व्यवसायधीरौ ।
 एको जगाम नरकं सुरलोकमन्यो,
 व्याडोर्मिथोऽन्तरमहो गुरु राधिधातोः ॥ ५८ ॥

त्वत्सन्निधेः प्रविगलन्मदकन्दबन्धि—

मिथ्योपलम्भनमलस्त्रिशलाकुमार ! ।

शुद्धोऽवधेरधिगमाच्छिवराजयोगी,

सङ्गः सतां सकलसंपदुदारभूमिः ॥ ५९ ॥

शिष्यब्रुवो भवत एव गतः प्रवृद्धिं,

विद्याश्रयोऽप्यजनि दुर्मदमन्दमेधः ।

मङ्गलात्मजो हतविधिर्भवतो विरोधी,

व्याले विषं भवति वा पयसां प्रपानम् ॥ ६० ॥

विद्युच्छतप्रतिनिधिं निधनाय लेख्यां,

यां तैजसीं त्वयि मुमोच मुमूर्षुरेषः ।

यातैनमेव हि नराधमसङ्गदुष्टा,

स्पृश्या कथं परमशुधिमुपागतानाम् ॥ ६१ ॥

मुक्तात्मनोऽपि भवतः परिदेवनेन,

यो गौतमः सपदि केवलमाससाद ।

इष्टग्रहे गुरुजनात् करुणं शिशूनां,

यद्रोदनं मृदुधियां प्रथमो ह्युपायः ॥ ६२ ॥

पुण्यात्मनां जिन ! भवन्मुखपूर्णचन्द्रं,
 हित्वाऽन्यतो न रमते कचनापि दृष्टिः ।
 गङ्गातरङ्गतरणोद्धुरबन्धुराणां,
 किं वा रतिः करटिनां लघुनिर्झरेषु ॥ ६३ ॥
 धन्यास्त एव शुचिपुण्यभरास्त एव,
 श्लाघ्या जिनेन्द्र ! शशिगौरयशश्चयास्ते ।
 तैरेव जृम्भितफलं निजजन्म चक्रे,
 भक्तिप्रसादितहृदः प्रणमन्ति ये त्वाम् ॥ ६४ ॥
 लब्ध्वाऽपि दुर्लभमिदं नरजन्म जानन्,
 दुष्प्राप्यतां तव गिराममृतायितानाम् ।
 भीतोऽपि जातिमृतिपातपरम्परायाः
 को नाम नाभिरमते भवदङ्घ्रिमूले ॥ ६५ ॥
 पूर्वं मया भववनभ्रमणाकुलेन,
 नाकर्णितो न च नतो न विलोकितस्त्वम् ।
 प्राप्तोऽधुना धुतरिपो ! कृपया तवैव,
 शाखीव दुर्लभतरो मरुमण्डलोर्व्याम् ॥ ६६ ॥

त्वामन्तरा मुनिपते ! भववारिराशौ,
 ये ये मयि व्यतिकरा विपदामभूवन् ।
 वाचाऽपि तान् कथयितुं कथमीश्वरोऽहं,
 जानासि वा स्वयमशेषमधीश्वर ! त्वम् ॥६७॥

मोहावृतं हृदयदारणदारुणाना—
 माधारतां गतमनर्थपरम्पराणाम् ।
 दुःखोदधेर्विधुरमुद्धर मामधीश !,
 यस्माद्विभो ! त्रिभुवनावनतत्परोऽसि ॥६८॥

हा ! हा ! हतोऽस्मि हतभाग्यभरोऽस्मि नाथ !
 यत्त्वद्भिरोऽपि विपराङ्मुखतां गतोऽस्मि !
 किं वाऽन्यथा रचितरौद्रकदर्थनाना—
 मर्थ्योऽहमूर्जितकषायभुजङ्गमानाम् ॥ ६९ ॥

जन्मावलीविषमवेषविवर्त्तनाभिः,
 प्रेमप्रभृत्यभिनयैर्भवरङ्गभूमौ ।
 मामानटन्तमिह मोहनटेन्द्रशास्त्या,
 नोपेक्षितुं विवशमर्हसि विश्वबन्धो ! ॥७०॥

दीनाकृतिं हृतहृदं विवृतात्मवक्त्र—
दन्तार्पिताङ्गुलिमलं गलदुष्णबाष्पम् ।

आक्रन्दवृन्दमुखरं शरणागतं मां,
पाहि प्रभो ! भुवनवत्सल ! हे कृपालो ! ॥७१॥

हित्वा भवन्तमपि लोकहितावतारं,
कस्याग्रतः कृपणरोदनमातनोमि ।

रौमि स्वयं यदि परं करुणासमुद्र !,
बाष्पप्रमार्जनविधौ मम नात्र कोऽपि ॥७२॥

अन्यन्न वच्मि वचसा न च चिन्तयामि,
चित्तेन नाथ ! वपुषा न करोमि कृत्यम् ।

मुक्त्वा तव स्तवनचिन्तनवन्दनानि,
यज्जन्मनः फलमिदं विशदं वदन्ति ॥७३॥

पापं पिधेहि मयि धर्मधियं निधेहि,
बोधिं विधेहि हृदि धेहि शमं चिराय ।

एतावदेव भगवन् ! भवतस्तु याचे,
यद्याचनामनुमनन्ति महानुभावाः ॥ ७४ ॥

अस्मिन् प्रसीद विगुणेऽपि जने जिनेश !,
 स्वाभिन् ! जगच्छरण ! संहृतजन्मजाल !।
 लोकंपृण ! प्रणतपावन ! मां कृपाद्रि !,
 संपादय प्रतिभवं भवदेकनाथम् ॥ ७५ ॥

(शिखरिणीवृत्तम्)

अहो ! स्तोत्रद्वारा ध्रुवगतिगतोऽप्याशु भगवन् !,
 समायातस्त्रातर्हृदयसदने मे त्वममलः ।
 प्रभो ! याचे वाचा रचिततिमिरोच्छेदसुभगां,
 चिरं कुर्या धुर्यामिह हि वसतिं जृम्भितजय ! ॥ ७६ ॥

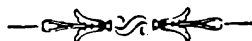
(वसन्ततिलका)

श्रीविक्रमाद्गङ्गननारदनन्दचन्द्रे (१९९०),
 दर्भावतीस्थितवता जयसागरेण ।

स्तोत्रं प्रभोश्चरमतीर्थकृतः कृपाब्धे—

श्चन्द्रामलाभिधमिदं विदधे विशुद्ध्यै ॥ ७७ ॥

॥ इत्यागमोद्धारक-तपागच्छाचार्य-श्रीमदानन्द-
 सागरसूरिशिष्य-जयसागरेण विरचितं
 श्रीचन्द्रामलस्तोत्रं संपूर्णम् ॥

પ્રાપ્તિસ્થાનમ્—

૧ સંઘવી અમૃતલાલ મોહનલાલ

C/o. ઘોઘાના દરવાજે

ભાવનગર.

૨ સલોત અમૃતલાલ અમરચંદ

પાલીતાણા.